

Kritika – Szörnyek családja

IRODALOM

A Delta Vision kiadó idei (2018.) harmadik MAGUS kötete, Malcolm J. Hunt legújabb regénye a Szörnyek családja. Elintézhetném annyival, hogy nemcsak az idei legjobb MAGUS regényt tarthatja a kezében az, aki rászánja magát az elolvasására, de a szerző, úgy látszik, a Bosszúangyallal megkezdett pozitív átokfutásával sorra igyekszik letaszítani a MAGUS kiadványok élen gyökeret eresztett neves szerzőket és regényeiket. Mindamelllett a kötet megér egy alaposabb elemzést.

Már csak azért is, mert a DV idei teljesítménye, egy átverős újrakiadásos Krán, illetve egy említésre se méltó borzalom után sok olvasóra ráfér a biztatás, hogy egyáltalán levegye a polcra a DV újabb MAGUS könyvét. A Szörnyek családja egy minden tekintetben igazi regény, és igazi MAGUS regény is, (van, aki húsz év alatt sem tudta ezt a kettőt egyszerre megugrani) Emellett a szerző szerintem legjobb regénye – noha a Bosszúangyal is felülről nézett le a megugrott lécre, de az mégiscsak amolyan novelláskötet-féle volt, a Kígyószív meg hát szerintem nem a legsikeresebb írás, noha a mai mezőnyben lehet, hogy még érmet kapna. A Szörnyek családja viszont... de ne szaladjunk előre.

A teljes képhez hozzá tartozik annak megemlézése – amit egyébként a szerző maga is elmond az olvasóknak a

a regény végi köszönetnyilvánításban – hogy a kiadó 2014 tavaszán hirdette meg a „Vigyázz, mit kívánsz” novellapályázatot – noha emlékeim szerint Abaszisz volt inkább a pályázat címe, amin belül több tematika szerint lehetett írni – a „Vigyázz, mit kívánsz” csak az egyik volt. A regény alapját egy oda készült novella – vagy mind a kettő? Ez nem egyértelmű számomra – képezi. A szerző sem rejti véka alá, hogy a máig elhúzódó novellapályázat is szerepet játszott abban, hogy végül regénnyé dolgozta át művét. Noha hivatalosan nem jelentették még ki, hogy a pályázatból nem lesz semmi – bár a DV-nél sosem lehet tudni, van, aki szerint még a mai napig készül az új rendszer – holott már 2014. őszén kihirdették a helyezéseket, Malcolm J. Hunt regényének kiadása ez erősíti, hiszen ha a novelláját átdolgozta, és regény lett belőle, akkor aligha jelenik majd meg a novellásban, tehát egy (kettő?) novellát már ki is mentett a szerzője a süllyesztőből. Nem mondom, olvasóként jól járnánk, ha mindegyik pályázat-győztes ezt a megoldást választaná, még ha csak fele ilyen minőséget honának is. A novellapályázatot nem csak a teljes kép miatt tartottam szükségesnek külön megemléteni, hiszen, még ha ráismertünk is volna a témára, akkor is ez a kötet már egy attól független, önálló regény, ám maga a szerző sem kezeli ekként, és ő maga köti saját művét a pályázathoz, így viszont nem

lehet eltekinteni annak pályázati anyagaitól – ennek később még lesz jelentősége.

Maga a könyv a szokásos DV stílust hozza, rajta a kiadó hamis MAGUS logójával – tudom, illene ezt elfogadni végre, és nem szóvá tenni folyamatosan, hogy az általuk jól-rosszul meglovagolt MAGUS mozaikszó sok, a mostaniaknál dicsőségesebb éven keresztül többes számban jelentette a kalandorok krónikáit. Én pozitívumként értékelem, hogy a borítón magyar szerző, Kovács Péter munkája látható, ami direkt ehhez a regényhez kellett, hogy készüljön, tekintve hogy pontosan ábrázolja a történet egyik erős jelenetét. Már ez egy jó indítás a könyvvel.

Tovább lapozva a kötetnek megint van sorozatszerkesztője, aki még mindig a logikátlanul alkalmazott Igrain Reval, ami szerintem csupán benne maradt és senki nem tudja a DV-nél, hogyan kell kitörölni, mert ilyen hullámozó teljesítményű szerkesztő nemigen létezik. Ezt erősíti az is, hogy nem a többi adminisztratív információval együtt közölték. Újfent nincs tiszteletbeli szerkesztő, ami – úgy néz ki – határozottan jót tett a műnek. A kötet szerkesztője Gáspár Péter, aki – bizonyosan a korrektoral együtt – remek munkát végzett. Talán rosszmájúság megjegyezni, hogy így már érthető, hogy miért annyira tellett tőle, mint amit a legújabb DV kötetében mutat – amit gyorsan piacra dobtak még decemberben.

A Szörnyek családjára erős szerkezet jellemző. Egy prologus indítja a történetet, és egy epilógus zárja, közöttük az összefüggő, számozott fejezetek. A könyvet függelék egészíti ki, naptárral, szöszedettel és térképpel (bár ez utóbbi leghátulra került), majd egy elég sok információt tartalmazó, néhol magyarázkodó köszönetnyilvánítás zárja. Érdekes adalék még, hogy két reklámmal is találkozhatunk a könyv végén, külön oldalas képek ajánlják az olvasónak a Krán és a Köerdő, Szellőkör és más történetek című kiadványokat, ami csak addig volt igazán szenzáció, amíg az utóbbi – a Szörnyek családjához képest alig tizenhárom napos különbséggel – meg nem jelent. A két MAGUS kártya ajánlást nem említem, mert bármennyire is erőltetik, nem tartozik ide – noha a kiadótól nem vitatnám el a jogot, hogy azt reklámoz, amit akar, tekintve hogy más felületet és erőfeszítést nem igazán használ erre a célra. Az viszont elgondolkodtató, hogy az időben a Krán és ezen

kötet között megjelenő világromboló fürmedvényt meg sem említik.

Nézzük magát az írást, természetesen vigyázva arra, hogy ne vegyem el a kötet érdekességét, mai szóval élve ne „légtérelőzzek”.

Történet főszereplője egy, a MAGUS irodalmából már ismert, noha csak félmondatban említett mellékszereplő – egészen mostanáig –, a Summarium és Új Tekercsek Valarian U'Chakja (ezt megemlítem, hiszen a fülszövegben is olvasható), egy különleges gladiátor, eredetileg Renier szüleménye, aki a köszönetnyilvánítás tanulsága szerint örömmel adta kölcsön (vagy át) Malcolm J. Huntnak – jobb dolog aligha történhetett volna ezzel a figurával. Ide kapcsolódik az is, hogy hangot adjak a felháborodásnak és az érthetlenségnek, amit a figura nevének átírása váltott ki. Ugyanis – ezt elmagyarázza a köszönetnyilvánítás a regény végén – a könyvben Valaran szerepel, a szerző indoka szerint azért maradt ki a nevéből az „i”, mert úgy valami francia képregényhősre hasonlítana. Nem tudom, az ki, nem ismerem a francia képregényeket (emelje fel a kezét, aki igen!), de ennek mégis mi köze a MAGUS-hoz? Ráadásul ez egy átvett karakter. Én nagyon támogatom az ilyesmit, külön értéknek tartom, hogy a történetet egy már meglévő MAGUS karakter ihlette vagy rá szabták, de hogy át kell írni, meg kell változtatni a vele kapcsolatos dolgokat, na azt nem. Mert a MAGUS-ban Valarian van, és nem Valaran. Kit érdekel, mit írnak-rajzolnak a franciák? Ezt a karaktert már valaki kitalálta, és az rendben van, hogy kölcsönadta, de ez nem változtat az átírás önkényességén és annak negatív hatásain. Amennyiben az eredeti kitaláló direkt, vagy véletlenül ezt a nevet adta neki, úgy ezt a nevet kellett volna használni. Vagy nem átvenni, ez is járható út.

A prologus egyes szám első személyvel indít, itt megijedtem, hogy ilyen lesz az egész regény – nem szeretem ezt a módot, és a MAGUS regények jellegének, értékének figyelembe vételével logikailag is gyengébb az így megírt szöveg – de megnyugodtam, amikor

ez csak a prológusban és az epilógusban szerepelt. Így már inkább erős szerkezeti elem, keret, mint gyengeség.

A történet fejezetei dátumozással kezdődnek, amit megint csak pozitívan értékelek. Az egész történet Psz. 3707-ben játszódik – ahol az is üdvös, hogy a szerző mert kicsit – és nem túlzó, zavaró módon – előrelépni a MAGUS idejében. Kezdetben sűrűnek éreztem, hogy minden fejezetet ezen év egyik hónapja dátumoz, de aztán ebből is egy erős szerkezet bontakozott ki, mert ahogy az elején több hónap is eltelik a fejezetek között, addig a történet csúcspontja felé közeledve sokszor a kettéváló szálak fejezetenként párhuzamosan haladnak tovább, míg újra nem egyesülnek. Ugyanakkor nincs túlbonyolítva ez a dátumozás, a hónapok neveinél nem megyünk beljebb, és a függelékben egy pyarroni naptár segíti az időben való tájékozódást azok számára is, akik nem annyira fanatikus rajongók, hogy a földi hónapokat is ynevi megfelelőjükkel emlegessék egymás között. Bravó, sokadik jó pont. A kötet külön erőssége, hogy a kiváló történet és annak élvezetes leírása mellett – noha nem nevezném koncepciókötetnek – mégis elég jelentős dolgokat tisztáz, mondd ki és hoz fel, tehát azért – vallom, igazi MAGUS íróhoz méltóan – ilyen hasznot is szánt történetének Malcolm J. Hunt. Ide, a naptári részhez tartozik, hogy a történetben végre helyesen kezeli a szerző azt, amit a magát a MAGUS teremtőjének feltüntető GA (az erigowi restauráció szerinti írásmódban WMC) már első MAGUS könyvében elbaltázott, és az azóta eltelt huszonöt év és számtalan újrakiadás során sem tudott kijavítani. Nevezetesen, azt hogy a pyarroni naptárban – egyébként a többiben sem – nem létezik olyan, hogy halál hava, olyan igen, hogy a halál hónapjai (Darton terce), ahová három hónap tartozik, így ha hónap nevét akarjuk, ezek közül kel választanunk. Árpád (MJ.H - a szerző) végre felfogta és kiadott könyvben meg is lépte ezt a MAGUS kezdete óta kísértő – és egyébként óvodás nehézségi szintű – ellentmondás tisztázását.

A történetet nem mutatom be jobban, és azt gondolom, ezért minden majdani olvasó hálás lesz – mert nem szeretném elvenni senkitől a történet felfedezésének ízét. Azt viszont leírhatom, hogy nem véletlenül jellemeztem legekkel ez a könyvet: Erős szerkezet mellett a történet is nagyon jó, szépen végigvezetett, érdekes helyszín és főleg érdekes, hihető, élő karakterek, élvezetes leírások, amit mentesek mindenféle szócsépléstől, mentesek a túlzásba vitt filozofálgatástól, nélkülözik az untatóan elnyújtott helyszín- vagy öltözet leírásokat, és különösen mentesek az oldalakon keresztül húzódó, az élményből kikökkentő, érthetetlen és azonosíthatatlan mágialeírásoktól is. Komolyan minden elismerésem ehhez a szöveghez, az elejétől a végéig minden mondata kell és jó helyen van, könnyű és élvezet volt olvasni. Ritka az ennyire jól összeszedett – és gondolom, szerkesztett, tehát Boomen úrnak is jár a taps – MAGUS regény, noha Diótól (csak hogy tovább bonyolítsam a képet a szerző egy újabb nevével – eddig is hasonló szövegeket kaptunk.

Külön foglalkozok a karakterekkel – megpróbálom nevesítés nélkül, hogy ne lőjek le poént. Több extrémnek nevezhető karaktert, ha úgy tetszik fő- és majdnem főszereplőt találunk a történetben, akiket olvasva a MAGUS-t ismerő olvasó összevont szemöldökkel kapja fel a fejét, ám mindegyik megfelelően indokolt, levezetett, kellő hitelességgel ábrázolt hihető figura. Különösen értékesnek tartom a pap ábrázolását, a vallás vonatkozó részének rá való alapos értelmezését, egyfajta elvek, végső soron tanítások megfogalmazását, és ezt megkoronázza csak, amikor mindent sikerül a másik szervezethez illeszteni és indokolni az abban való részvételt és munkát. (Tényleg, sokadszor bocsánat, ha homályosan fogalmazok, de ezt olvasni kell. Eredetiben.)

A karakterek vonatkozásában Egyébként muszáj megemlíteni egy eddig csak alig tapasztalt jellemzőt. A szerepeltetett karakterek – és megemlített mellékszereplők – között ugyanis szép számmal akad már korábban említett, vagy más szerző által kitalált és használt karakter. Persze nem mind, de ekkora számban akkor is szokatlanok. Erre a szerző – bár ahogy számoltam, nem mindre – de kitér a köszönetnyilvánításban is. Bevallom, először kicsit meglepődtem az újabb és újabb ismerős nevet olvasva, de végiggondolva kevés pozitívabbat tudok

elképzelné, mint ennyire figyelembe venni, ennyire nem megfélemezve a többi szerző a történettel azonos időben és azonos helyen élő szereplőiről. Volt, akire csak fél mondat jutott, de volt, aki ezek közül komoly szerepet kapott a regényben, ilyenformán többük új jellemzőkkel, érdekes apróságokkal gazdagodott. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy ez mennyire jó, követendő és hasznos írói magatartás, ha már osztott világban gondolkodunk. Le a kalappal ezért (is) a szerző előtt, de ugyanígy köszönet illet minden más szerzőt, aki hozzájárult, talán információval is segített karakterének újrafelhasználásában. Hiszen mindannyian ugyanazon világon alkotnak, és ami legalább ilyen fontos, mi, olvasók is ugyanazon a világon szeretnénk megélni, értelmezni történeteiket. Persze ennek a módinak nagy csapdája a pontatlanság – ami egyébként nem jellemző a szerzőre –, pl. masgari Marvik (a Toronból ismert) a zászlóháborúk szakértője és kutatója, itt mégis acquir szakértőként jelenik meg, hasonlóképpen Thassaladyon magiszter (Raoul Renier Szarafizmus cikke), aki nekromanta lett – ez teljesen rendben van, mivel a szerafizmus szakértője, az meg oda tartozik, csak eddig nem jelentették ki róla, viszont a regényben ő is acquir-szakértőként szerepel. De hasonló csapdába lépett az egyébként alapos szerző, amikor a Daqlamari bort szerepeltetve – ami megint pozitív, hiszen nem újat talált ki, ha már csak egy félmondatban volt rá szüksége, hanem egy más ismertet használt fel – azt vörösnek titulálta, pedig eredeti megjelenési helyén (Erioni harsona) még fehérborról volt szó.

Malcolm J. Hunt regényében hasonló kiválósággal használja a történet fő helyszínét, Ifint, ahol ugyebár több már megírt történet is játszódott. A karakterekhez hasonlóan megjelenik több ismert helyszín is a regényben, például az Acél és oroszánban (Raoul Renier) szereplő nívós fogadó, vagy az Ifini éjszakák és Korona árnyékában című regényekben is kiemelt szerepet kapó Tűtorony. Mondjuk, itt azért furcsálltam, tekintve, hogy a különleges épület alapos – és egyébként tetszetős – ábrázolást kap, hogy nem igazán éreztem figyelembe vettnek a Kalandozok.hu Sorsfordítók című kalandmodulját, ahol már fő helyszín volt ez az épület – és biztos vagyok benne, hogy ismerte is a szerző, több okból is. Ennek elég szomorú üzenete lenne a rajongók felé – noha ilyesmi is akad a könyvben – de azért az ellensúlyozásával is

találkozhatunk bőven, és ha kiszámoljuk – a történetet ismerőknek itt kacsintás jön – akkor azért nem rossz az arány.

A helyszínhez tartozik még Ifin használata, és ennek érdekes visszasságai. A szerző ugyanis pontosan ábrázolja a várost az elkészült, és több helyen is megjelent (Ifini éjszakák, A korona árnyékában, Acél és oroszán (MAGUS klasszikusok)) Ifin térképe szerint. Nem a szerző hibája, hogy amikor GA (az erigowi restauráció szerinti írásmódban WC) megírta az azóta is jellemző, nem kedvelt személyek már leírt anyagainak nyíltan és szándékosan ellentmondó – pl. Szürkecsuklyások, de akár magamat is említhetném), az Abaszisz-pályázat háttéranyagának szánt Abaszisz cikkét – amit azóta eredeti megjelenési helyéről nem is lehet előásni, csak az internet más részéről megszerezni – hát persze, hogy Ifint is átírta. Nyilván nem teljesen, csak amolyan GA-san (az erigowi restauráció szerinti írásmódban WC-sen), de ez eredményezett néhány ellentmondást. A kiadónál már nem készült megoldás ezek feloldására (így például B.G.G. történeteiben van néhány nem az anyaghoz illő megnevezés), csak a Kalandozok.hu-n jelent meg az összes forrást tartalmazó Ifin térkép. Tehát létezik ilyen, de a szerző mégis csak a régi Ifin térképet használta, ami viszont néhány helyen ellentmond a pályázat háttéranyagát képező cikkeknek.

Sajnos számomra is szomorú pont a másik helyszín, Beris Tare. (Természetesen van neki az erigowi rekonstrukció szerinti kyr írásmódja is, de azért sem foglalkozok vele. ;)) Sajátos történetű város ez, ami érdekes színezetet kap a regényben, ennek nagyon örültem, ám az a tény, ahogy a város kapcsán a háttéranyagokat kezelte az író, ám nem tetszett annyira. Beris Tare városa nem is létezett a MAGUS-ban mindaddig, amíg a Szürkecsuklyások (mosson száját, aki kimondta hangosan) ki nem találták és rá nem tették az első Quironeia térképükre, ahol melleleg Doria székvárosaként ábrázolták. Így jelent meg hosszú ideig és számos helyen – szinte az összes Beelze és Domoly eredetű térképen. Jó, a „törvénytelen”, a nem forrásértékű, az internetről azóta eltávolított, a nem a DV-nél

kiadott Ynev poszterterképét (amit azóta is másolnak) ne számoljuk. Akkor is, a DV-hez kötődő Toronban, az Északi Szövetségben is ábrázolják, méghozzá eredeti helyén – ha már ezek a kiadó máig elérhető világleíró kötetei, csak érvényesek, gondolhatnánk. Szegény Doria és vele Beris Tare azonban elkövette azt a hibát, hogy megtetszett nekem, és mivel nemcsak, hogy beszélgettem róla GA-val, hanem egyenesen engedélyt is adott a részletes kidolgozására, de egyenesen a saját fórumán is hozzám irányította azokat, akiknek kérdése volt a kidolgozás alatt lévő területről – lásd DV fórum... ja, az sem elérhető már, de megvan lementve, ha kell – kicsit hozzám is nőtt, valószínűleg más szemében jobban. No, persze, hogy a kegyvesztettség okán GA ki kellett, hogy irtsa Ynevről ezt a területet, ahogy pl. szent Jardain hava is kiveszett a Shadoni naptárból. A nem B&D által készített, amolyan újvonalas és nagyban semmitmondó Ynev térkép-próbálkozásokon így Abaszisz hirtelen még a néhai Dorián túlra is kinyúlt, Beris Tare azonban nem tűnt el, csak jó kétszáz mérföldet keletre vándorolt. Persze mindezt úgy, hogy világbeli nyoma, története, indoklása nincs. Újabb megoldandó Rowon. Persze ez nem csak egy szinten inkorrekt lépés, mert a várost nem is ők találták ki. Ha már nem akarják használni, ne tegyék, de hogy máshová teszik... Beris Tare is belépett a klubba, ahol számos toroni város, Hergol (alias Hergul, Henkel stb.) és Rowon is tag. Namost, az Abaszisz pályázathoz már egy ilyen térkép készült, persze készítő nélkül, de legalább megcímezve. Érdekes módon ezt felhasználta és pontosan követte Malcolm J. Hunt, aki pedig ennél jobb, szebb és közhasznúbb (nem is beszélve arról, hogy forráshűbb) Ynev térképről is tudott. Ennek viszont nincs jó üzenete a rajongók fel. A választás ugyanis nem volt igazán indokolt, értem ez alatt azt, hogy a városról közölt plusz információk, színek, stb. mind-mind megállta volna a helyét úgy is, ha Beris

Tare az eredeti helyen marad, ahová kitalálói tették.

Sajnos hiba nélküli munka nincs, sajnos – én vallom, hogy minden igyekezet ellenére – ide is bekerült néhány, a MAGUS világtól kevésbé vagy jobban idegen apróság. Persze, a történet egyik főhőse erre azt mondhatná, hogy egy a százhoz, hogy ezek ellenére mindenki élvezni fogja a regényt, sőt, valószínűleg sokaknak fel sem tűnik, de én azért megemlítem őket.

A legnagyobb pofont Dreina istennő, és az ő szimbóluma adta. Ami itt az aranykéz. Igaz, hogy az ynevi halhatatlanok – újabban haláltalanok, bár kevesen majmolják annyira a legnagyobb „Nagy”-ot, hogy a szóhasználatukban is alkalmazkodjanak hozzá – közül talán Dreina istennő rendelkezik a legtöbb féle szent szimbólummal, ám az aranykéz eddig nem volt közöttük. Illetve, ez talán vitatható, mert a szerző ugyanezt a hibát már a Hit városában is elköveti. Egyébként beleférne, mert az Arany Úrnő ezüst tenyere miért ne lehetne arany kéz, főleg, ha a tenyér és a kéz szavakat szinonímáknak tekintjük, de azért az ezüst tenyér akkor sem arany kéz. Vállalhatóbb lett volna, ha ehhez is kerül indok, egy sajátos nézet, egy irányzat, akármi – kíváncsi vagyok, hogy ez nem okozott-e gondot a könyvvel kapcsolatos önreklámozó pályázatban – ami egyébként jó és kedves ötlet volt. Ebből aztán az Arany Úrnő is lehet most már Aranykezű Úrnő, szerintem ez az elnevezés is befér a többi mellé, de akkor is más, miket eddig leírtak.

Nekem újabb fájó pont volt az „Ynevtelenségek” terén az általam egy másik kedvencem, a Trónok harca hatásának értelmezett áthallás, a rémfarkas szerepeltetése. Yneven eddig nem volt, nem is kell, és abból, hogy semmi szerepe és koncepciója nincs a könyvben, csupán a farkasfélék nagyságosorában szerepel, ezért hibára gyanakszok. Kevéssé zavart, ám ugyanúgy értetlenül álltam a „karvel” szó előtt, aminek ynevi megfelelőiből is számos van már, pl. a karavel, de létezik a direkt asziszosított karavella is. Mi értelme volt újabb szót – ami ráadásul majdnem ugyanaz, és külön koncepció sincs mögötte – kitalálni erre? Abba tényleg ne kössünk bele, hogy mindenki kettős – vagy több – vájatú számszerűjával szaladgál. Kössünk viszont bele az aquir hatalomszavakkal dobálózó dorani nekromantákba. Mert bele kell. Mert nem részei a MAGUS világának, a Halk szókkal... novelláig senki sem tudott róluk, ők is

normális varázslók voltak. Ez a koncepció annyira idegen, annyira nem a MAGUS, hogy azóta is, ha kell, ha nem, minden regénybe és novellásba bele kellett erőltetni, és kötelező sztárszereplők lettek, akár az ÚTK éra villámmesterei. Nem tudom, hogy hogyan – értsd az író szándéka, vagy ráerőltetés (előbbi lenne talán a szomorúbb) – került ide, de hogy azóta is ellentétben áll megannyi MAGUS könyv és játékos, kalandmodul és történet dorani nekromantáival, amit a MAGUS játék irodalma elég pontosan – és nem ilyenek – határoz meg, az biztos.

Érdekes téma és jellemző a MAGUS játéktechnikája és a regények viszonya, pontosabban a sokat boncolgatott kérdés ebben a műben történő megjelenése. A legtöbben úgy tekintik, hogy nem kell pontokat számolni regényírás közben, és ezzel magam is egyetértek, ám azért érdemes – és külön értéknek tartom egy MAGUS regényben – ha bizonyos dolgokra figyel az író. Így történt ez számos esetben a Szörnyek családjában is, számos varázslat, pszi alkalmazás jól azonosítható (és magamat ismételve hangsúlyozom, hogy nem túlírt), és amennyire kell, megfelel annak, ami kimondatlanul lenni akar. Ezt én több szempontból is pozitívnak értékelem, a játékos-olvasók felismerik, pozitív halmazati élményt eredményez, sőt, akár még a játékba is átültethető – ami nem feltétlenül kell, hogy elsődleges célja legyen egy irodalmi alkotásnak, ám ha egy MAGUS regényt veszünk, mindenképpen előnyére válik. Ugyanakkor olyan hibák is előfordulnak ezen a téren, mind az égető villám (a villám nem tűz, és nem is azonos a földi nagy feszültségű hálózatokból szerezhető áramútéssal!), vagy a másodpercenként dobálható pszi-üzenet – majd koppán a játékos, aki így szeretné használni, amikor a KM felhívja figyelmét a meditációs időre. Ugyanígy különös az ónix kő hatása, amit teljesen másképpen fogalmaz meg már az Első törvénykönyv is. Sokkal szebb és vállalhatóbb lett volna a regényben szereplő hatást a többi mellé betenni, mint így, abszolutizálni egy új, eddig a kő mellé nem rendelt hatást, ami így viszont ellentmondás. Persze, mielőtt a szükségesnél jobban elmerengenek ezeken, újfent megjegyzem, ezektől az apróságoktól még igazán élvezhető a regény.

Meg kell említeni a fentiek mellett olyan – számomra olyan pozitív kicsengésű – dolgokat is, mint több cikkem – tehát házi kiegészítők, sőt, a DV

munkatársai körében nem hivatalosan tiltott, de legalább is erősen nem javasolt anyagok – felhasználása. Nem fejtem ki őket, nehogy valaki kiirtsa Ynevről – , akit illet, úgyis tudja, de észrevettem, és örömmel fogadtam őket, merthogy több ilyen is van.

A történet maga is jól felépített, én olvasóként minden egyes fejezetét, minden jelenetét élveztem, vártam a következőt, csak muszájból tettem le, mielőtt egyhuzamban végigolvastam volna. Szerintem jól kezeli az író a feszültségteremtést, a problémák felhozatalát, megoldásukat. Élvezhető a harci jelenetek leírása ugyanúgy, mint egyes karakterek elmélkedése, vagy a párbeszéd. Ezekbe nem tudnék belekötni, és talán ez a lényeg. Rég könnyeztem MAGUS regényen, hát a Szörnyek Családjának sikerült ezt elérnie, és én köszönettel tartozok az élményért. Nagyon alaposan kigondolt történet, jól szerkesztett formában tálalva, nem jellemezhetem mással, minthogy igazán profi munka, amivel a szerző biztosította helyét a dobogóról lassan lecsúszó nagyok között, akik ötlet hiányában újrakiadásokkal – a MAGUS rajongók körében csak „boomenezés” –, illetve a rajongók becsapásával, vagy egyenesen a hozzájuk való fölényesen inkorrekt viszonyal okoznak rendre csalódást.

A történet végéről sem írok konkrétumokat, csak talán annyit, hogy jó, érzésem szerint sikerül lezárni, megfelelően a jövőbe is mutató módon lezárni a történetet.

Mindezt a remek és élvezetes történetet olyan kinyilatkoztatások, vagy nevezük inkább úgy, hogy kevésbé tudott, vagy rendre kevert dolgok helyretétele is kíséri, amit én igencsak szívesen fogadtam végre írott formában és hivatalos kiadvány lapjain. Ilyen volt a már említett halál hónapjainak helyes alkalmazása, de ide sorolnám az inkvizíciók többféle szervezetének külön kezelését – sajnos gyakran és sokan összemoszák őket. De említhetném a nem ízetlen, és használható utalásokat a korforduló utána problémára, vagy akár az embernem és az inkvizíciók új kihívásaira – mondjuk ezen a részen el lehet gondolkodni, mert a regényben az inkvizíció által elfogott

egyén(ek) sokáig nem tettek olyat, amiért foglalkoznia kellett volna velük az „emberáldozó vallások híveit” üldöző szervezetnek.

A regény történetét a függelék követi, a maga kettő (három?) részével. Az első egy pyarroni naptár, ami segíti a fejezetek dátumozásának értelmezését, és nyomon követhető rajta a regény idejének múlása.

A függelék egy szószedettel folytatódik. Ezt a szószedet már nem érzem olyan erősnek, mint annak idején a Bosszúangyalét. Zömében azért itt is olyan, a regény megértését valóban szolgáló kifejezések kaptak helyet, amik valóban kellenek a regénybe, de azért akad bőven más is.

Több település neve olyan, mintha csakis azért került volna bele, hogy fel lehessen tüntetni az „erigowi rekonstrukció szerinti kyr nevüket” is, más érdemi információt ugyanis nem tudunk meg róluk. Ennyi erővel a térkép mindegyik települését is fel lehetett volna sorolni, különösen azokat, amiknek ugyanaz a neve, mint tíz évvel ezelőtt. Ugyanakkor több szócikknél tapasztaltam azt, hogy hasznos újdonságokkal egészültek ki – amiben ugyancsak felfedeztem a nagy szószedet vívmányait – és a szerző nem félt bizonyos eseményeknél az idővonal előrehaladta miatt módosítani, bár néhol ezt túl óvatosan és majdnem semmitmondóan tette.

Nem tudok viszont mit kezdeni a látszólag céltalan változtatásokkal. Az asziszok haja feketéről most barna lett, vagy azzal, hogy az Anublie-tóvidék nevének végére egy „N” került, (én sokáig hibásan szintén Anublien-nek hívtam.) Nem értem a GA-s megalomániát sem, amivel az ynevi helyszínek titkon nőnek. Erion fala a az fél mérföldesről itt már akár egy mérföldesre szélesedett, Ifin lakossága pedig az eredeti fél millió és a GA szerinti háromnegyedmillió után a regény szószedetében már egymillió. Érthetetlen számomra az olyan tévedés is, ami a dorani nekromantákat feketemágusoknak bélyegzi... még jó, hogy erről a gyakori felületes játékosok közötti

tévhitről külön cikk is létezik – és a szerzőre nem jellemző ilyen figyelmetlenség. Furcsa figyelmetlenség a szerepeltetett bestiák kezelése. A – most nem nevezem meg – aquir-rokon faj a Bestiárium szerint délvidéki, mondjuk a Toron északra hozza őket, és a regény meg remekül kapcsolja őket északhoz is. De hogy a kiméra és a mantikor káoszlények lennének... ez egy külön faj, ha tetszik kategória, amit a Bestiárium elég jól behatárol és leír. Nem azok. Ezek inkább állatok kategóriájába taroznak, még az író is kitér rá, hogy természetben élnek, szaporodóképesek, stb. A mantikor (és nem mantikór) leírását nem értettem, csak hümmögtem, tekintve, hogy előkelő helyen szerepel a regényben. Nem oroszlánfejű, ahogy a szószedet hozza, hanem öregember-fejű, ha más nem, ott a borító! Az meg pláne nem igaz, hogy denevérszárnya lenne, Boomen Jó széllel toroni partrájában pontosan benne van, hogy fehér angyalszárnyai vannak, (ami az én olvasatomban nagyon más, mint a denevérszárny). Mindez úgy maradt a szószedetben, hogy a szerző hivatkozik is az említett regényre a köszönetnyilvánításban. Külön bántó volt a gorviki rasszizmus említése. Szerencsére eddig mindenféle leírásból kimaradt, s noha sokan szemléletesen körbeírták, én nagyon szerencsétlennek tartom a szót szerepeltetni. Nem csak amiatt, amilyen megítélés kapcsolódik hozzá manapság, de azért is, mert yneven nem (vagy nem csak) rasszokról, hanem valódi fajokról van szó általában, és egyébként sem szerencsés a világunk problémáit, megnevezéseit így átültetni Ynevre.

A függelék egy köszönetnyilvánítás követi, aminek egyes részei inkább talán utószóba illenének, de a megemlékezés mindenképpen korrekt az író részéről.

Érdekes, és elgondolkodtató az is, hogy csak ez után, a kötet legvégére került egy térkép. Egy elég borzalmas térkép. Ilyet egyébként a függelékben szoktak szerepeltetni, amit viszont lezár a köszönetnyilvánítás, tehát a térkép utána jön, mintegy kiesik a műből. Vagy csak a mű szerző által írt, netán vállalt részéből? Lehet, hogy az író nem is tudta, hogy valaki még beszórta ezt a förmedvény térképet a végére? Ez persze csak találgatás, de az tény, hogy a térkép nem erősíti a kötetet. A Quironeiát ábrázoló térkép – ezt csak a jó földrajzosok ismerik fel, mert a térképen nincs címzés – szerző feltüntetése nélkül, és a már említett

címzés, vagy a térképeken szokásos méretarány nélkül került bele a könyvbe. A térkép színe fekete-fehér, de eredetije színes kellett, hogy legyen, mert egyszerűen minősíthetetlen a színezése így, feketítve számos felirat el sem olvasható rajta. Mondjuk nincs is sok, a könyv eleje szerint csak egyszerűen a kiadó nevével jegyzett térkép még huszonöt év után is csupán ott tart, hogy egy semmi eddighez nem hasonlító vonalvezetésű térképen bejelöl pár tucat települést. Bár legalább a részlet kivágás nem vág ketté feliratokat – csak mert ilyen is volt már. Az országok határait sok helyen igénytelen, világos sáv jelzi, mintha oda nem jutott volna már szín, valami normális határt jelző vonal helyett. Ennél azért van sokkal jobb is a piacon. A forráshűségéről nem is beszélve.

Ugyanis ezen a térképen aztán minden hiba megtalálható, amit fent említettem. Az alakhűség teljes hiányától kezdve odáig, hogy Abaszisz ismeretlen módon bekebelezte talán sosem létező szomszédait, – persze évszám sincs, tehát fölösleges a történelmen gondolkodni – az Északi Városállamok összetöporodott, Városok vándoroltak arrébb, sok dolog lecsúszott egymáshoz képest Ynev bármelyik feldolgozású térképéhez képest, földrajzi neveknek nyoma sincs - ahogy értelmezhető domborzatnak, vagy néhány városnéven kívül bármi egyébnek sincs. A települések nevei külön humorfaktort képeznek, ugyanis némelyiket az erigowi rekonstrukció szerint írták, csak hogy a MAGUS-t színesítő újdonságként bármiféle többletinformáció nélkül legyen egy-egy újabb, persze sehol meg nem található nevük. Bizonyos dolgok megegyeznek az Abaszisz pályázat háttéranyagát képező térképpel, ám sok dolog nem. Sok város, ami Szürkecsuklyás találmány, neve továbbra is szerepel, csak éppen a helyüket már nem vették át, persze sokét nem is tudták, hiszen a partvonal alakja teljesen azonosíthatatlan az eredetivel. Egyszóval siralmas, kár, hogy ide kerül, annál is inkább, mert a történet, a helyszín ábrázolásának hűsége sokkal inkább indokolta volna egy Ifin térkép kötetbe kerülését. Az bezzeg nincs.

Mindezek után – mielőtt valaki azt gondolná, hogy nem tetszik a kötet – össze kell foglalnom, hogy egy remek, különlegesen jó MAGUS könyvről van szó, ha a Szörnyek családját említjük. Más kérdés, hogy én alaposan foglalkozom az egész kötettel, márpedig ez mind benne van.

De magát a regényt szívből ajánlom minden MAGUS rajongónak – sőt, meggyőződésem, hogy az írás érthető és érdekes lehet olyanok számára is, akik most hallanak először a MAGUS-ról, és nem megy el az életkedvük az olvasása közben, mint a kiadó ezt megelőző könyvéénél. Egy remekül kitalált, még szebben tálalt történet, a MAGUS világába illesztve, sőt, abból ihletve, telis-tele a MAGUS kisebb-nagyobb dolgaival. Kevés ennél pozitívabb jellemzőt tudok elképzelni egy olyan könyv esetében, amire felkerül a MAGUS logó. Köszönöm az élményt, hogy olvashattam, és remélem, hogy a szerző – aki egyébként megint kényelmetlen helyzetbe hozta saját magát, mert ezt a szintet nehéz lesz újra és újra teljesíteni – ír még a jövőben is MAGUS történetet. Én jobban várom, mint a Holdfényembert... Azt hiszem, jól szemléltetem a véleményemet, ha azt írom, hogy ez a regény a K100-zal egy 00.

2018.12.10.

Szerző: Magyar Gergely

Forrás: Kalandozok.hu

Hozzászólás, vélemény, észrevétel:
magyargergely@kalandozok.hu